

Auschwitz, 1943. Een arts ligt dood in Blok 10.
Hugo Fischer krijgt één week om de moordenaar te vinden.

ORIANA RAMUNNO

AS IN DE SNEEUW

HISTORISCHE THRILLER

Oriana Ramunno

As in de sneeuw

Vertaald door Esther Smit-Schiphorst
en Pauline van Roijen

KokBoekencentrum • Utrecht

Vertaling: Esther Smit-Schiphorst en Pauline van Roijen
Ontwerp omslag: Wil Immink Design
Lay-out binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 297 3980 1
ISBN 978 90 297 3981 8 (e-book)
NUR 302
www.kokboekencentrum.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Ashes in the Snow* bij
HarperCollinsPublishers Ltd.
This edition is published in agreement with the Author through
Piergiorgio Nicolazzini Literary Agency (PNLA).

© 2021 Oriana Ramunno

© 2025 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI
training and similar technologies.

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieu-
vriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te
gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom
gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet
tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor Samuel, Elia en Emanuele

Proloog

21 december 1943, Auschwitz

‘Eins, zwei!’

Gioele telde in het Duits de stappen van de slaapzaal naar de kamers waar de artsen werkten. Het geluid van zijn voetstappen weerkaatste tegen de koude muren, tot aan het plafond, dat er in het licht van de torens spookachtig blauw uitzag.

‘Drei, vier!’

Hij hupste tot aan het enige raam dat uitkeek op de gang tussen de voordeur en de binnenplaats, zijn tekeningen stevig in zijn hand. Bijna alle ramen van Blok 10 zaten dichtgespijkerd met een dikke houten plank, maar dat niet: door dat raam zag je de kale, besneeuwde berken langs de weg, het hek met prikkeldraad dat glom in het licht van de torens en in de verte een hutje met een schoorsteen waar rook uit kwam.

Hij ging op zijn tenen staan.

De sneeuw kletterde tegen het raam, ijskoud en donzig, en gleed er toen vanaf, om vervolgens de hele laan met bomen en bloemperken, de blokken en de wachttorens te bedekken. Hij kon een soldaat op wacht zien staan in het wachthuisje. Zijn warme adem vormde wolkjes in de lucht en hij leek te trillen als een rietje, terwijl hij daar stilstond, achter het machinegeweer, in de vrieskou. Gioele vroeg zich af of hij verlangde naar warme soep, een brandende houtkachel of de

gezelligheid van zijn familie, rondom een knisperend vuur.

Hij hupste weer verder.

‘Fünf, sechs!’

Hij bleef staan toen hij bij het kantoor van oom Mengele aankwam. Hij probeerde de deur te openen, maar de klink zat vast en het vouwgordijn trilde zacht tikkend tegen het raam.

Aan de muur, boven het bureau, naast de verzameling oogballen, hingen zijn tekeningen. Hij hoefde de deur niet open te doen om ze te kunnen zien, want Goele kende de kamer inmiddels heel goed. Mengele liet hem rondlopen waar hij maar wilde, ook in zijn privé-kantoor. Hij behandelde hem anders dan de andere kinderen. Hij liet hem bijvoorbeeld tekenen en hing zijn tekeningen overal op, of gaf ze aan de verpleegkundigen of de andere artsen en liet ze vol trots aan SS'ers zien.

Toen de vrouwelijke illustrator van Birkenau kwam om schetsen te maken van de tweelingen, had Goele haar de hele tijd met open mond gadegeslagen. Hij had verwonderd toegekeken hoe ze ogen en lippen tevoorschijn toverde met het drubbewegende roetzwarte potlood, hoe gezichten vorm kregen en wel leken te leven, zo echt zagen ze eruit. Dina was beter dan alle illustrators die hij ooit in zijn leven had gezien. Hij had die ochtend een papiertje en een stukje houtskool van haar gekregen en had daarmee de weg voor de keukens getekend. Een verpleegkundige had zijn tekening aan de muur gehangen en oom Mengele had er nerveus naar gekeken. Daarna had hij hem echter beter bestudeerd en verscheen er een kleine, tevreden glimlach om zijn mond. Die middag was hij teruggekomen met een tekenblok en een doosje dure kleurpotloden. Goele had nog nooit zulke mooie potloden gehad. Sindsdien hingen er in die vleugel van Blok 10 overal tekeningen van hem.

‘*Sieben, acht!*’ ging hij verder, terwijl hij het kantoor van Mengele achter zich liet.

De gang was lang en donker. De mensen die in dat blok waren opgenomen, waren er bang voor, omdat de deuren opengingen als hongerige monden en in de kamers langs de gang verschrikkelijke dingen gebeurden. Je hoorde er soms afschuwelijk geschreeuw. Wat angstaanjagender was, waren het gefluister in de nacht, de dof klinkende voetstappen en het gekreun. Daarvan kreeg hij de kriebels. Sommige mensen zeiden dat dat geesten waren van de mensen die waren overleden tijdens het bezoek aan de dokters. Overal in het gebouw waren ze te vinden en ’s nachts kon je ze zien, met hun melkachtige jas, die langs de muren gleed en tegen de ramen schuurde, waardoor die plotseling vochtig werden. Of je kon ze zien in het licht van de voortdurend flikkerende lampen in het blok.

Gioele verzamelde moed.

‘*Neun.*’

Hij stond stil voor een opengesperde deur. Voor in de kamer was het licht uit, er was slechts een zwak schijnsel achter in de kamer, en de drempel leek wel op een oog dat hem aanstaarde. Hij keek op en zag in het halfduister SIGISMUND BRAUN op het bordje naast de deur staan.

De deur maakte een sinister piepgeluid toen hij bewoog, misschien door een raam dat open stond. Gioele was bang dat de spookverhalen toch waar waren. Hij kneepte in zijn tekening en drukte hem tegen zijn borst om zijn hart tot bedaren te brengen, dat klopte tot in zijn keel. Hij rende echter niet weg. Hij stak zijn neus juist het duistere laboratorium in.

Zijn moeder had hem al vaak gezegd, toen ze in de trein zaten en hij uit het raampje naar de SS’ers riep om zijn Duits te oefenen: ‘Je bent veel te slim en te nieuwsgierig,

Gioele, dat gaat je nog eens in de problemen brengen. Dat brengt ongeluk.'

Maar juist het feit dat hij zo slim en nieuwsgierig was, kwam goed van pas in het kamp. Daarmee onderscheidde hij zich van de andere tweelingen, en zelfs van zijn broer Gabriele. Hij werd beloond met suikerklontjes en chocola, en soms zelfs met wat gebruikt speelgoed. Zijn broer en hij sliepen in Blok 10, samen met een paar andere bevoorrechte kinderen, en niet in de bedden van de barakken in Birkenau, waarover werd gezegd dat ze vies en smal waren en vol luizen zaten. Ze mochten de kleren aan die ze droegen toen ze bij het kamp waren aangekomen en werden niet gedwongen om elke dag kilometers over het platteland te lopen, van de barakken naar de laboratoria van Auschwitz, om te worden gemeten en bestudeerd. Dat was wel een geluk, vond hij.

'Zehn!'

Gioele raapte al zijn moed bij elkaar en met één heldhaftige stap stak hij de lijn over die het halfduister scheidde van het donker in de kamer. Het voelde alsof hij een duistere, dreigende afgrond in stapte.

Binnen zag hij niets.

Hij zocht de lichtknop en drukte erop. Er verspreidde zich een koud schijnsel door de kamer. Het was zo fel, dat hij zijn ogen moest samenknijpen om iets te zien. Hij hield zijn hand voor zijn ogen en spiekte langs zijn vingers. Dit laboratorium zag er net zo uit als alle andere van het blok. Onder de flinkerende lamp herkende hij de granieten vloer en de muren met witte bakstenen, allemaal hetzelfde. Ook zag hij ijzeren karretjes, vreemde apparaten en tafels met tegels staan. Hij bleef kijken naar de medicijnkastjes, de glimmende gootsteen en de foto van de *Führer*, die aan de muur hing en hem bars aankeek.

Het raam stond open, maar er hing een vreemde geur in de lucht. Het was geen ontsmettingsmiddel en ook geen formaline, waarin de artsen hun vondsten bewaarden. Hij meende het al eerder te hebben geroken, zowel daar in het kamp als thuis, in Bologna. De herinnering wekte een hevig gevoel van heimwee bij hem op, waardoor Gioele plotseling verdrietig werd.

Hij liep zwijgend door de kamer.

Tussen de tegels zat hier en daar opgedroogd bloed. Hij keek op naar de wandplanken en zag daar glazen potten staan, waarin een hart, hersenen en nieren dreven. Ook zag hij een foetus dobberen, alsof hij in de buik van zijn moeder aan het slapen was, en een mand vol rode appels waar hij meteen van ging watertanden.

Gioele zocht een stoel om erop te klimmen en er eentje te pakken, maar werd toen afgeleid. Zijn aandacht werd getrokken naar de kamer die uitkwam op de ziekenzaal, waar een klein lichtje brandde.

Hij liep erheen en ging naar binnen.

In de werkkamer stond een tafellamp die een zacht, gelig licht verspreidde en op de muur de gekleurde bloemen van het glas in lood projecteerde. Hij hoorde een zoemend geluid, als dat van een elektrisch apparaat. Het was een ritmisch, ruisend geluid dat maar niet stopte. Gioele bestudeerde het bureau, de microscopen, de fluwelen fauteuil, de slingerklok en de boekenkast. In een hoek stond een platenspeler te draaien. De punt was al aan het einde van de grammofoonplaat en uit de hoorn kwam geen muziek meer, maar slechts een zoemend geluid, dat sterk leek op dat van een volhardende mug.

Hij keek naar de grond. Hij zag een appel liggen met happen eruit, die ergens vandaan was komen rollen. Gioele

voelde zijn hart bonzen toen hij duidelijk een schim zag tussen het bureau en de kerstboom. In de hoek lag een witte jas, achteloos weggegooid.

Spoken droegen een wit laken, dacht hij.

Hij wilde eerst wegrekken, maar bleef toen toch staan, alsof iets hem tegenhield. Hij voelde dat hij steeds banger werd en zijn hart steeds harder ging kloppen, zelfs tot in zijn vingertoppen. Dat was niet zomaar een labjas die op de grond was gesmeten. Het was een jas met een man erin.

Gioele herkende hem meteen. Dokter Sigismund Braun had zijn mouwen opgerold tot boven zijn ellebogen, alsof hij net klaar was met werken, en zijn lichtblauwe ogen wijd opengesperd. Zijn mond stond open, als in een geluidloze schreeuw en zijn tong hing naar buiten, als bij de SS-honden wanneer ze dorst hebben. Hij had een dikke blauwe bult op zijn hoge voorhoofd, dat kaal was bij de slapen.

Gioele liep op zijn tenen naar hem toe. Hij schudde hem heen en weer, maar de man bewoog niet.

Hij was morsdood.

Gioele ging in kleermakerszit voor hem zitten, maakte zijn lippen vochtig en legde zijn tekenblok op zijn knieën. Hoewel hij met moeite kon slikken en zijn handen trilden, begon hij te tekenen. Iets mooiers dan dit kon hij niet tekenen, het beeld van de dode *Herr Doktor* Braun, dacht hij.

1

23 december 1943, Judenrampe

De verblindende koplampen doorbraken het duister op het spoor en verlichtten het bankje.

Hugo Fischer stapte uit zijn auto met behulp van zijn stok. De verse sneeuw kraakte onder zijn laarzen. De trein kwam piepend tot stilstand door het gewicht van de wagons. Er klonk een schel en lang gefluit, dat steeds zwakker werd en uiteindelijk verstomde in de stilte van de nacht, tussen de berken die het treinstation omheinden.

Nadat de locomotief een laatste rookwolk uitblies, sprong er een SS'er uit de trein. Zijn leren jas wapperde omhoog door de sprong, als de vleugels van een adelaar.

Hugo zuchtte. Zijn adem vormde een melkachtig wolkje, dat leek op de gele wolk die in de verte, in de donkere hemel dreef. Er hing een scherpe geur in de lucht, precies zoals men in Berlijn zei: een weeïge zoete geur die doet denken aan verbrand vlees.

Hij haalde een sigaret uit zijn zak en stopte hem tussen zijn lippen. Vervolgens klemde hij hem tussen zijn tanden, terwijl hij zijn benzine-aansteker openklikte, en keek een SS'er vragend aan. 'Doe wat je niet laten kunt,' leek de onderofficier te zeggen, die in de houding stond, zijn gezicht verwrongen en rood van de kou. In deze kou, die dieper in de botten beet dan de kaken van een dolle hond, kneep

iedereen een oogje dicht als het ging om roken, al had de Führer er een hekel aan.

De sigaret siste en verspreidde een onverwachte warmte. De smaak van tabak prikte op zijn tong en verving die bijtende geur die boven het platteland hing, die zelfs de sneeuw niet had kunnen uitwissen. Hugo ademde tevreden met grote teugen de rook in. Iets verderop jankte de Duitse herder die de SS'er bij zich had.

Hugo nam nog een trek en leunde tegen de Mercedes in de hoop dat de pijn in zijn rug minder zou worden. Twee dagen eerder was hij wakker geworden met hevige pijn in zijn onderrug en een slapende arm met tintelende vingers. Het voelde alsof er spelden in zijn huid prikten, alsof er een mierenvolk onder zijn huid liep, dat ervoor zorgde dat hij geen dingen meer kon voelen en daardoor vaak spullen uit zijn handen liet vallen. Hij wist dat deze fase van de ziekte binnenkort voorbij zou gaan, maar werd er moedeloos van dat hij de wereld om hem heen niet kon aanraken en kon voelen.

Dat gebeurde bij elke terugval. Als de ziekte weer opspeelde en een stukje van zijn hersenen en ruggenmerg aantastte, ging dat gepaard met nieuwe, pijnlijke steken, als krassen op een plaat met valse muziek, die door iemand gerepareerd moest worden.

Na een tijdje was het ergste voorbij.

Zijn been bleef echter slapen. Ze hadden hem gezegd dat het zenuwstelsel zodanig was aangetast, dat zijn been niet meer zou worden zoals het was. Soms voelde het zo zwaar aan dat hij het niet kon verdragen en zijn been liever wilde laten amputeren en aan de honden wilde geven. Dan zou er niets meer van over blijven, nog geen stukje vlees. Maar dat deed hij niet. Zijn been zat nog vast aan zijn lichaam, als een spookachtig

aanhangsel dat niet meer luisterde naar zijn bevelen.

Hugo stak zijn hand in zijn jaszak, het getingel van de morfineampul maakte hem even rustig. Steeds als de pijn heviger werd, begon hij te zweten, begonnen zijn aderen te kloppen als een trommel onder zijn huid. Van dat moment tot hij de naald in zijn ader kon prikken, was het afzien en werd hij steeds nerveuzer en chagrijniger tegen iedereen. Het hielp hem kalm te blijven als hij de morfineampul in zijn zak hield. Hij had ontdekt dat dat de enige manier was om te voorkomen dat hij ging trillen als een rietje.

Hugo liet de ampul los en haalde zijn hand uit zijn zak. Hij trok de kraag van zijn jas omhoog, om zijn natte nek te beschermen tegen de snijdende kou, en de rand van zijn hoed een stukje omlaag. Hij nam nog een nerveuze trek van zijn sigaret, om niet te hoeven denken aan de pijn, en wierp vervolgens weer een blik op de chauffeur, die in de warme auto was blijven zitten, slim als hij was.

Hij keek om zich heen, bestudeerde elk detail van het station. Het perron was lang. De sneeuw was eraf geveegd, maar nieuwe sneeuw had al weer een laagje over het grind gevormd en kraakte bij elke stap. Af en toe viel er nog een vlok. Het licht van de koplampen liet de vrachtwagens, busjes, helmen en natte uniformen van de SS'ers glimmen, die allemaal in een rij stonden opgesteld en wachtten op de trein die zojuist was gestopt. Ook de honden stonden klaar. Ze jankten en blaften bevend.

Hugo zag tientallen handen de tralies vastgrijpen van de nog gesloten wagons. Lange, knokige en vieze vingers. Het krioelde ervan, als van wormen in de aarde.

'*Eau!*' schreeuwde iemand vanuit de trein. Niemand reageerde, dus probeerde hij het voorzichtig in het Duits: 'Water, alstublieft! Water!'

Hugo inhaleerde de rook. Hij voelde dat zijn hart een slag oversloeg en erg onregelmatig klopte.

Hij kon zijn emoties goed verbergen. Hij had de laatste drie jaar, sinds hij samenwerkte met de *Kriminalpolizei*, alles gezien: verminkte lichamen, verkrachte en vermoorde vrouwen, gewurgde en op brute wijze gecastreerde mannen, mensen die net gedood waren, maar ook lichamen die al in staat van ontbinding waren, opgeblazen, vol gas, stront en wormen. De eerste keren dat hij die zag, had hij overgegeven en erover gedroomd. Hij had er nachtmerries over gehad, zoals kinderen die hadden. Maar daarna was hij eraan gewend geraakt.

Hij kon zijn emoties goed verbergen, zei hij tegen zichzelf, terwijl hij het aroma van de tabak van zijn lippen likte, om het te redden van de doordringende geur die in het station hing. En toch voelde het alsof hij getuige van iets ging zijn waar hij niet klaar voor was. Van iets waarop Arthur Nebe, het hoofd van afdeling V van de RSHA, hem niet goed genoeg had voorbereid. Hij voelde het in de lucht, die was samengepakt als een sneeuwbal in twee handen, en rook het aan de geur van verbrand vlees die hij duidelijk onderscheidde, nu de tabak bijna op was.

Hij wist het zeker. Dat was de geur van vlees dat verbrand werd in de crematoria. Dat had hij ook gehoord op het kantoor in Berlijn. In de gangen van de Prinz-Albrecht-Straße, of in het nieuwe gebouw aan de Werderscher Markt werd gepraat over Sachsenhausen en Dachau, maar dat was niets vergeleken bij Auschwitz. Daarover ging het gerucht dat de ziektes en de gruwelijke methodes van de doodskopeenheden zoveel slachtoffers eisten, dat de SS genoodzaakt was de lichamen in speciale crematoria te verbranden, die zulke dikke wolken verspreidden, dat de zon er nooit te zien was.

De sneeuw die daar viel, bedekte een dikke laag as.

‘Breng de honden!’ Hij schrok op van het geschreeuw van een SS’er. Die bekeek de lijst die hij in zijn handen had. ‘We gaan ze uitladen! Duizend stuks!’

De hemel was donker boven de veewagons, hartverscheurend bijna.

De Duitse herders lieten hun tandvlees zien en krabden met hun poten in de sneeuw. Hun scherpe tanden fonkelden. Iedereen zou verstijven als ze voor de grommende, magere beesten stonden.

Hugo nam een laatste trek van de sigaret die inmiddels bijna uit was en gooide hem weg. Die liet een korte streep van licht achter en eindigde smeulend in de sneeuw.

‘Eruit!’ schreeuwde een SS’er, terwijl hij met een rubberen stok op de wagons sloeg. ‘Eruit, stukken stront!’

De ene na de andere wagondeur ging open, met zo’n oorverdovend lawaai dat het geschreeuw van de SS en het geblaf van de honden overstemde. Een walgelijke geur verspreidde zich door het station, waardoor Hugo instinctief achteruit deinsde.

‘Eruit! Vlug!’

De op elkaar gepropte lichamen zwermden de trein uit als bijen uit een kapotte bijenkorf, op elkaar hangend en spartelend.

Hugo had het gevoel dat hij in een cirkel van Dante Alighieri’s hel terecht was gekomen. Hij herinnerde zich de rivier de Styx nog goed, waarin zielen spartelden. Ze vochten tegen elkaar en tegen de modder. Sommigen kwamen zelfs niet meer boven en bleven zonder gezicht onder het wateroppervlak. Van hen waren slechts bellen in de modder zichtbaar.

De SS’ers probeerden de mensen tot kalmte te manen

door met de kolf van hun geweer te slaan. Hugo zag de blik van een vrouw die in haar ene hand een koffer droeg en op haar andere arm een meisje van een paar maanden. Van beide wilde ze geen afstand doen. Het moeras had haar opgezogen en terwijl ze spartelde, moest ze de koffer loslaten. Haar dochter hield ze stevig vast, terwijl ze door de menigte probeerde te komen.

Ze viel op haar knieën, na een duw van een andere vrouw.

Een Duitse herder hapte in de lucht en klapte recht voor haar gezicht zijn kaken op elkaar. Vanaf de plek waar hij stond, vlak bij de Mercedes, kon Hugo de angst op haar gezicht zien. Hij voelde zich erg ongemakkelijk daar als onverwachte toeschouwer, in zijn inspecteursjas, in burger. Hij kon niets doen, alleen maar toekijken. Hij zette een stap om haar te helpen, maar toen hij de ijzige blik zag van de SS'er naast hem, hield hij zich in.

De vrouw krabbelde overeind en keek verward om zich heen. De stoet Joden met de gele ster op hun jas volgde nu gehoorzaam, maar zacht mompelend, de bevelen van de SS op. Hun ogen keken vragend, maar niemand durfde zelfs maar te ademen. Sommigen keken andere mensen vragend aan, maar waagden het niet een van de Duitsers aan te spreken.

Hugo voelde zich niet op zijn gemak. Hij had nooit een probleem gehad met Joden. De partij wel, zo erg, dat het een obsessie was geworden.

Hij had bijvoorbeeld goede herinneringen aan mevrouw Mandelbaum, zijn buurvrouw in Berlijn. Zij was als een tante voor hem. Op zomerdagen, in het Nikolaiviertel, speelde hij graag met haar zoon Henryk. Ze deden dan verstoppertje achter de kerk, of renden langs de oever van de Spree, om er uiteindelijk in te duiken en naar de overkant te zwemmen.

In hun huis rook het heerlijk naar appeltaart. Die geur kwam via de ramen op de begane grond naar buiten en rook sterker dan die van de rivier. Mevrouw Mandelbaum riep hen altijd voor wat lekkers, zodra het donker begon te worden. Haar stem echode dan door de hele buurt en weerkaatste tegen de boten die op het wateroppervlak deinden. Hugo had ook wat lessen met Henryk op de universiteit gevolgd en veel tijd met hem doorgebracht tussen het stucwerk en het kristal van het Romanische Café. Maar toen kwamen de boycotten en is hij weggegaan en heeft Hugo nooit meer iets van hem vernomen. Henryks moeder overleed aan een hartinfarct toen de Gestapo haar kwam ophalen dat jaar, en dat was eigenlijk misschien maar beter ook, nu hij wist wat haar anders te wachten stond. Dat kon hij nu met eigen ogen zien op het perron.

Hugo keek weer naar de vrouw.

‘*Ma valise!*’ schreeuwde ze. Ze trotseerde de mensenmassa en het geweld en probeerde haar koffer te pakken.

‘Die koffer blijft hier!’ Een SS’er pakte haar bij de kraag en dwong haar opzij te stappen, waar ze de vrouwen met kinderen verzamelden.

Er waren gevangenen in wit-blauwgestreepte uniformen gekomen om alle bagage bij elkaar te rapen. Die stapelden ze op tot hoge wankelende stapels en laadden ze vervolgens in karren en busjes. Ze gingen snel en zeker te werk, zag Hugo: het was duidelijk dat ze gewend waren dit bijna elke dag te doen.

De vrouw had zich intussen koppig losgerukt, met de onverzettelijkheid die alleen een moeder kan hebben.

‘*Ma valise!*’ riep ze nogmaals. ‘*J’ai besoin de ma valise!*’

‘Die koffer blijft hier!’ gromde de SS’er naast haar.

De jonge moeder probeerde hem uit te leggen hoe

IN EEN DUISTER OORD ONTRAFELT
DETECTIVE HUGO FISCHER EEN WAARHEID
DIE VERDER REIKT DAN MOORD ALLEEN.

Auschwitz, 1943. Op een koude, winterse dag ontdekt de jonge Joodse gevangene Gioele Errera in Blok 10 het levenloze lichaam van een vooraanstaand SS-arts. Detective Hugo Fischer wordt vanuit Berlijn naar het kamp gestuurd om de zaak te onderzoeken. Wat de nazi's niet weten, is dat Hugo een geheim met zich meedraagt: hij lijdt aan een ziekte die hem steeds verder doet aftakelen. Om te overleven moet hij zijn ziekte verbergen en trouw blijven aan het regime.

In Auschwitz wordt Hugo niet alleen geconfronteerd met een complexe moordzaak, maar ook met de dagelijkse strijd van de gevangenen en de gruwelijke experimenten die in het kamp worden uitgevoerd. Met de hulp van de slimme Gioele en een moedige verpleegster ontrafelt Hugo een geheim netwerk dat er alles aan doet de waarheid over de moord geheim te houden. Terwijl hij oog in oog staat met het leed van de gevangenen en het onmenselijke systeem waaraan hij meewerkt, wordt Hugo gedwongen een allesbepalende keuze te maken.

Oriana Ramunno schrijft graag misdaadnovelles en korte verhalen. *As in de sneeuw* is haar thrillerdebuut, waarvoor ze zich liet inspireren door het levensverhaal van haar grootvader, die gevangen werd gehouden in concentratiekamp Flossenbürg. Ze woont samen met haar man en drie kinderen in Berlijn.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 978 90 297 3980 1 NUR 305

9 789029 739801